

Arrest

nr. 132 938 van 7 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CHATCHATRIAN loco advocaat P.-J. STAELENS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S.(...) S.(...) S.(...), bent een soennitische Afghaan van Pashtounse origine. U bent geboren in de wijk Joy Haft in de stad Jalalabad in de provincie Nangarhar, waar u woonde tot uw vertrek uit Afghanistan. U woonde daar met uw ouders, drie broers en drie zussen. Uw vader werd een viertal jaar geleden op weg naar zijn werk - hij werkte als inspecteur bij de Afghaanse grenspolitie - doodgeschoten. U ging naar school tot de vierde klas. Na de dood van uw vader verdiende u de kost door soep te verkopen.

U verliet Afghanistan in augustus/september 2011 en kwam op 2 november 2011 in België aan. Op 3 november 2011 diende u bij de Belgische asielinstanties een asielaanvraag in. U stelde niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan uit vrees dat de taliban u zouden meenemen en doden. U verklaarde immers dat u in Afghanistan werd meegenomen door een man die u tijdens uw werk aansprak. Hij bracht u naar een huis met explosieven en gewapende mannen, waar talibs met u spraken over de jihad en wilden dat u een zelfmoordaanslag zou plegen. Na vier dagen slaagde u erin om te ontsnappen. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een identiteitsdocument (taskara) van uzelf en uw vader, een opleidingscertificaat van uw vader en twee enveloppes.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 26 oktober 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U diende tegen deze beslissing geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 17 april 2013 diende u een nieuwe asielaanvraag in. Ter staving van deze asielaanvraag legde u een brief van uw moeder voor, waarin de wijkverantwoordelijke uw problemen bevestigde. Daarnaast legde u een brief neer van de taliban gericht aan uw moeder. U verklaarde eveneens dat uw moeder ten gevolge van een burendispuut diende te verhuizen naar het huis van uw oom, woonachtig in het district Surkhrood. Diezelfde dag nam de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag met bevel tot terugbrenging.

Op 17 maart 2014 diende u een derde asielaanvraag in. Ter staving van deze aanvraag legde uw een brief van uw advocaat neer met volgende algemene rapporten als bijlagen: UNHCR richtlijnen van 6 augustus 2013 en een rapport van 11 februari 2014 van het NRC/IDMC Report. Hierbuiten had u geen nieuwe documenten. Op 27 maart 2014 nam het CGVS de beslissing tot inoverwegingname van deze asielaanvraag. Tijdens het gehoor op het CGVS op 13 mei 2014 legde u documenten neer aangaande uw opleiding en werk in België.

B. Motivering

U slaagde er niet in het CGVS er alsnog van te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet.

Er dient immers te worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op motieven die u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag heeft uiteengezet. In dit verband dient benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er aan uw beweerde problemen met de taliban geen geloof werd gehecht. U heeft deze beslissing niet aangevochten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waardoor ze definitief is geworden. In uw tweede asielaanvraag bouwde u verder op uw verklaringen gedaan tijdens de eerste asielaanvraag, waarna uw asielaanvraag niet in overweging werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Aangezien u in het kader van onderhavige derde asielaanvraag volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder als ongeloofwaardig werden beschouwd, mag van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvraag incorrect is. In casu komt het CGVS tot de slotsom dat u géén dergelijke elementen naar voren brengt.

U stelt weliswaar dat uw problemen nog steeds actueel zijn en dat u door de taliban zal gedood worden maar afgezien van uw verklaring dat er in Afghanistan nog dreigbrieven toekwamen, brengt u geen nieuwe elementen naar voren (CGVS, 2-3). U bevestigt uitdrukkelijk dat het om dezelfde problemen gaat als uiteengezet tijdens uw eerste aanvraag (CGVS,2). Aangezien er geen geloof werd gehecht aan uw problemen met de taliban, kan er bijgevolg ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat de taliban u nog steeds zoeken en uw moeder bedreigen door middel van dreigbrieven. Het louter herhalen van de asielmotieven die eerder al door het CGVS ongeloofwaardig werden bevonden, volstaat niet om de beoordeling hieromtrent te wijzigen. Ten overvloede merkt het CGVS op dat u de bewuste brieven niet heeft voorgelegd, zodat het CGVS ze niet aan een beoordeling kan onderwerpen. Daarnaast is het opvallend dat u, hoewel u verklaarde dat uw familie reeds nieuwe dreigbrieven ontving voordat u een derde asielaanvraag indiende, van deze nieuwe dreigbrieven geen melding maakte bij de Dienst Vreemdelingenzaken (vragenlijst meervoudige aanvraag, vraag 18). Dit benadrukt nogmaals de ongeloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen.

Daarnaast merkt het CGVS op dat de rapporten die uw advocaat aanreikte geen betrekking hebben op uw persoonlijke problemen, maar op de algemene situatie in Afghanistan. U verklaarde zelf niet op de hoogte te zijn van de inhoud van deze documenten (vragenlijst meervoudige aanvraag, vraag 15). In deze documenten wordt er onder meer verwezen naar de UNHCR Guidelines van 6 augustus 2013 waarin wordt aangegeven dat “depending on the specific circumstances of the case, men and

boys of fighting age living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces and AGE's are engaged in a struggle for control" mogelijks nood hebben aan internationale bescherming op basis van hun lidmaatschap van een bepaalde sociale groep. Hetzelfde zou volgens deze Guidelines gelden voor dezelfde categorie personen in regio's waar ze het risico lopen te worden gerekruteerd door het ALP. Wat uw vrees voor gedwongen rekrutering betreft, moet er echter worden vastgesteld dat in de UNHCR Guidelines uitdrukkelijk wordt gesteld dat het risico op gedwongen rekrutering afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een risico op gedwongen rekrutering loopt en dat een verwijzing naar de loutere mogelijkheid op gedwongen rekrutering niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Wanneer u, verwijzend naar de documenten afkomstig van uw advocaat, wordt gevraagd of u zelf specifieke aanwijzingen heeft dat u het risico loopt om door gewapende groepen te worden gerekruteerd, verwijst u opnieuw naar uw asielrelaas (CGVS, 6). Daar uw asielrelaas door het CGVS als ongeloofwaardig werd beoordeeld en u in het kader van uw derde asielverzoek geen elementen aanbrengt die de geloofwaardigheid ervan kunnen herstellen, kan er ook in het kader van uw derde asielverzoek geen geloof aan worden gehecht.

De documenten in verband met uw opleiding en werk in België die u tijdens het gehoor heeft neergelegd, hebben op geen enkele wijze betrekking op uw asielmotieven, waardoor ook zij niet bij machte zijn om de hoger gemaakte beoordeling van uw asielrelaas te wijzigen.

Het geheel van voorgaande vaststellingen indachtig, moet worden vastgesteld dat er op grond van de door u aangereikte gegevens en uiteengezette motieven onvoldoende gegevens voorhanden zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voorzover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 20 november 2013 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad dd. 20 november 2013) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan.

Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar.

Voor wat Jalalabad stad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de stad stevig in handen is van de overheid. Er gebeuren aanslagen waaronder 'complexe aanslagen'. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde 'hoge profielen'. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afgaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de stad Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. U verklaarde immers uitdrukkelijk dat er buiten uw problemen met de taliban geen andere elementen zijn die uw terugkeer naar Jalalabad, de stad waar u steeds leefde, school liep, werkte en een sociaal netwerk uitbouwde, moeilijk maken (CGVS, 5). Hoewel u verklaarde dat uw familie niet meer woonachtig is in Jalalabad benoemde u dit zelf niet als een hindernis om uw leven in Jalalabad terug op te nemen. Niettemin wil het CGVS ten overvloede opmerken dat het gegeven dat u in Jalalabad woonde tot uw vertrek uit Afghanistan, er school liep en werkte, het aangenomen dient te worden dat u als volwassen jongeman ginds nog steeds over een netwerk beschikt. Hierbij aanvullend merkt het CGVS op dat uw verklaringen omtrent uw netwerk in Jalalabad tegenstrijdig zijn doorheen uw verschillende asielprocedures. Zo verklaarde u enerzijds tijdens het laatste gehoor op het CGVS dat uw familie slechts drie maanden eerder uit de stad verhuisde, en dit naar uw oom, woonachtig in Khewa (district Kuz Kunar) terwijl u anderzijds al van een verhuis uit Jalalabad naar een oom in het district Surkhrood melding maakte tijdens uw tweede asielprocedure (vragenlijst 17 april 2013). Daarnaast heeft u tijdens uw eerste asielprocedure verklaard dat er ook nog een tante van u woont in Jalalabad (CGVS 19 september 2012, 10), een uitspraak die u tijdens uw laatste asielprocedure plots ontkende te hebben gedaan (CGVS, 5). Deze vaststellingen doen dan ook gereede twijfels rijzen over uw verklaringen over uw netwerk in Jalalabad. Er dient dan ook besloten te worden dat in uwen hoofde niets een terugkeer naar Jalalabad in de weg staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker heeft wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in verband met gedwongen rekrutering, doordat hij de schuilplaatsen van de taliban weet en door hen als spion wordt beschouwd. Tevens stelt verzoeker dat Cedoca zelf een aantal moeilijkheden vaststelt bij de mogelijkheid om een duidelijk beeld te krijgen bij de directe gevolgen van het conflict. Verzoeker stelt dat artikel 3 EVRM hierdoor wordt geschonden, aangezien verzoeker zal worden teruggeleid naar het district Jalalabad, waarvan onmogelijk kan worden gesteld dat het veilig zou zijn. Verzoeker heeft overigens geen familie meer in Jalalabad. Ten slotte verwijst verzoeker naar recente verslaggeving omtrent de huidige situatie in Afghanistan. Bovendien is het bij een terugkeer niet gemakkelijk zich te integreren.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift een beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot toekenning van de subsidiaire bescherming van 4 juni 2014 toe.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. De eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij beslissing van 26 oktober 2012 afgewezen omdat (i) er geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers verklaringen over zijn gedwongen rekrutering door de taliban omdat de manier waarop verzoeker gerekruteerd werd sterk afwijkt van de gangbare manier van rekruteren door de taliban; (ii) er geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers gedwongen verblijf bij de taliban vanwege zijn vage en weinig plausibele verklaringen hieromtrent; (iii) verzoeker zeer vage en algemene verklaringen gaf over de personen aanwezig op deze plaats; (iv) verzoekers verklaringen omtrent de activiteiten van de personen die samen met hem in dit huis aanwezig waren eveneens vaag en weinig overtuigend zijn; (v) verzoeker geen gegronde vrees kan aantonen vanwege het beroepsverleden van zijn vader als grenspolitieagent; (vi) uit de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier bleek dat er op dat ogenblik voor burgers in Jalalabad geen risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet was. Deze beslissing is, nu deze niet werd aangevochten voor de Raad, definitief geworden.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker, in het kader van zijn huidige asielaanvraag, volhardt in de asielmotieven aangehaald bij zijn eerste asielaanvraag (stuk 4, gehoorverslag, p. 2; stuk 13, verklaring meervoudige asielaanvraag, vragen 15, 18, 19, 21). Verzoeker stelt voor het overige slechts dat zijn moeder sinds zijn vertrek verschillende dreigbrieven zou hebben ontvangen van de taliban die nog steeds op zoek is naar verzoeker (stuk 4, gehoorverslag, p. 2, 3). Gezien de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag kan hier echter geen geloof aan worden gehecht. Verzoeker weet overigens niet wanneer zijn moeder deze dreigbrieven ontving en legt deze ook niet neer (stuk 4, gehoorverslag, p. 3). Bovendien liet verzoeker deze nieuwe dreigbrieven onvermeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken, hoewel zijn moeder deze reeds voor zijn derde asielaanvraag ontving en verzoeker verklaarde bijna iedere week contact te hebben met zijn moeder (stuk 4, gehoorverslag, p. 3; stuk 13, verklaring meervoudige asielaanvraag, vragen 18, 20). Zo stelt verzoeker slechts dat zijn ouders een dreigbrief ontvingen die hij reeds in een eerdere procedure had neergelegd. Gevraagd of verzoeker nog iets had waarop hij zijn vrees baseerde, stelde verzoeker van niet (stuk 13, verklaring meervoudige asielaanvraag, vraag 18). Evenmin bracht verzoeker nog elementen met betrekking tot zijn meervoudige asielaanvraag aan of had hij nog iets toe te voegen (stuk 13, verklaring meervoudige asielaanvraag, vragen 19, 21). Er zou verder niets meer gebeurd zijn in verband met verzoekers beweerd problemen en verzoeker legde voor het overige slechts documenten met betrekking tot zijn school en werk in België neer, die geenszins betrekking hebben op zijn asielaanvraag (stuk 4, gehoorverslag, p. 3). Verzoeker verklaart ten slotte zelf dat er buiten zijn beweerd problemen met de taliban geen andere redenen zijn die het voor hem moeilijk maken terug te keren (stuk 4, gehoorverslag, p. 5).

Verzoeker legde een brief en stukkenbundel van zijn advocaat neer bij de Dienst Vreemdelingenzaken maar stelde niet te weten wat de inhoud hiervan is (stuk 13, verklaring meervoudige asielaanvraag, vraag 15) en documenten met betrekking tot zijn leven in België en stukken die hij reeds eerder heeft neergelegd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad stelt vast dat deze stukkenbundel onder meer bestaat uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan van 6 augustus 2013, waarin wordt aangegeven dat *“depending on the specific circumstances of the case, men and boys of fighting age living in areas under the effective control of AGE’s, or in areas where pro-government forces and AGE’s are engaged in a struggle for control”* mogelijks nood hebben aan internationale bescherming. Hetzelfde zou volgens deze Guidelines gelden voor dezelfde categorie personen in regio’s waar ze het risico lopen te worden gerekruteerd door het ALP. Wat verzoekers vrees voor gedwongen rekrutering betreft, moet er echter worden vastgesteld dat in de UNHCR Guidelines uitdrukkelijk wordt gesteld dat het risico op gedwongen rekrutering afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een risico op gedwongen rekrutering loopt en dat een verwijzing naar de loutere mogelijkheid op gedwongen rekrutering niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade.

Wanneer verzoeker werd gewezen op de documenten die zijn advocaat neerlegde en gevraagd naar het risico op gedwongen rekrutering, verwijst hij slechts naar zijn beweerd problemen met de taliban. Zo stelt verzoeker dat de taliban hem wou dwingen hen te vervoegen omdat hij hun schuilplaatsen wist en hij ervan beschuldigd werd een spion te zijn voor de overheid (stuk 4, gehoorverslag, p. 6). De Raad stelt echter vast dat de beweerd problemen van verzoeker met de taliban reeds in het kader van zijn eerste asielaanvraag ongeloofwaardig werden bevonden. Het volharden in deze verklaringen van verzoeker in onderhavig verzoekschrift volstaat evenmin om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De Raad stelt vast dat een brief van de taliban, een aanvraagbrief van zijn moeder, een verklaring van de wijkverantwoordelijke werden neergelegd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De stukken werden reeds neergelegd in het kader van verzoekers tweede asielaanvraag. De brief van verzoekers moeder ontbeert enige bewijswaarde omdat deze een gesolliciteerd karakter heeft en de brief van de taliban en de verklaring van de wijkverantwoordelijke bouwen verder op de verklaringen zoals afgelegd in het kader van de eerste asielprocedure en die reeds ongeloofwaardig zijn bevonden. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielaanvraag ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van dit relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben.

De Raad stelt vast dat verzoekers taskara en deze van zijn vader werden neergelegd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker voegde deze stukken reeds toe in het kader van zijn eerste asielaanvraag, waarbij geoordeeld werd dat verzoekers identiteit of deze van zijn vader niet betwist worden.

De Raad ontwaart ook in de in de brief van verzoekers advocaat van 12 maart 2014 geciteerde en aangehaalde documentatie en rapporten geen elementen die aantonen dat er dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.7. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, zijnde de stad Jalalabad, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 20 november 2013 en COI Focus "Afghanistan" "Veiligheidssituatie - Regionale Analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad" van 5 december 2013) en aan de verweernota (COI Focus "Afghanistan" "Veiligheidssituatie- Beschrijving van het conflict" van 25 juni 2014 en COI Focus "Afghanistan" "Veiligheidssituatie - Regionale Analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad" van 25 juni 2014), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit genoemde informatie blijkt immers dat provincies in de oostelijke regio van Afghanistan, zoals Nangarhar, samen met de zuidelijke en zuidoostelijke provincies veruit het hoogste aantal incidenten in Afghanistan kennen. De veiligheidssituatie in de steden, vooral van de provinciehoofdplaatsen, verschilt echter sterk van deze op het platteland. Jalalabad is, net als de andere steden in Afghanistan, stevig in handen van de overheid. De aanslagen, waaronder 'complexe aanslagen', hebben als doelwit zogenaamde 'hoge profielen', zoals overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Bovendien blijkt dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral -maar niet alleen- het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Daarnaast kent Jalalabad een toenemend probleem van criminaliteit. Vooral het kidnappen van welstellenden, een fenomeen dat over heel Afghanistan in opmars is, kende een piek in Jalalabad. Ten slotte stelt de Raad vast dat Jalalabad vanuit Kabul bereikbaar is via de weg. Het grootste probleem op de weg is veruit de verkeersveiligheid, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Hoewel er af en

toe een aanslag gebeurde op troepen of bevoorradingskonvoien op de hoofdweg die door Qarghayi loopt en Kabul met Jalalabad verbindt, ging dit meestal niet gepaard met slachtoffers.

De Raad stelt vast dat het geweld in Jalalabad niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in Jalalabad geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet is.

De Raad ontwaart ook in de brief van verzoekers advocaat van 12 maart 2014 geciteerde en aangehaalde documentatie en rapporten geen elementen die aantonen dat er in Jalalabad een situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier geen betrouwbaar beeld geeft, stelt de Raad vast dat verzoeker slechts een deel uit de inleiding van de aan het administratief dossier toegevoegde informatie citeert. Hoewel inderdaad wordt aangegeven dat ANSO haar beleid gewijzigd heeft, gaat verzoeker eraan voorbij dat de voormelde informatie in het administratief dossier gebaseerd is op een veelheid aan bronnen en hierin vermeld wordt dat ook beroep wordt gedaan op de betrouwbare bijdragen van Afghanistan Analytics Network (AAN), die rapporten en artikels verzameld opgesteld door politieke analisten die minstens een deel van het jaar in Afghanistan verblijven. De rapporten en bijdragen zijn bijzonder diepgravend en met kennis van zaken opgesteld. Zij worden dan ook vaak geciteerd in de internationale pers. Daarnaast wordt feitenmateriaal van betrouwbare mediakanalen als Pajhwok, Tolonew, Khaama Press, Institute of War and Peace Reporting en Radio Free Europe/Radio Liberty als illustratie bij deze analyses gebruikt. Verzoeker laat verder na om op concrete wijze aan te tonen dat de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn en brengt geen informatie aan waaruit blijkt dat in de stad Jalalabad een situatie heerst van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift citeert uit het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken stelt de Raad vast dat dit slechts bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoeker (cf. RvS 25 september 2007, nr. 174.848 en RvS, 26 oktober 2007, nr. 176.206), doch geen leidraad vormt voor asielinstanties die belast zijn met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers. Het is derhalve niet van aard om de bovenstaande informatie te ontcrachten. De door verzoeker in onderhavig verzoekschrift geciteerde rapport van ECOI en het persartikel bespreken de veiligheidssituatie in Afghanistan en bevestigen dat burgers het slachtoffer kunnen worden van aanslagen, maar tonen niet aan dat er in de stad Jalalabad een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst. Waar verzoeker wijst op de moeilijke integratie bij een terugkeer van asielzoekers en bij interne vluchtalternatieven, stelt de Raad vast dat verzoeker afkomstig is uit Jalalabad en dan ook geenszins aannemelijk maakt dat hij als volwassene met werkervaring in Afghanistan en scholing in België zich hier niet opnieuw zal kunnen integreren (stuk 4, gehoorverslag, p. 2, 5). Waar verzoeker er voorts nog op wijst dat uit een rapport van NCR de moeilijkheden qua integratie blijkt bij terugkeer van asielzoekers en bij interne vluchtalternatieven, wordt opgemerkt dat het door verzoeker aangehaalde citaat betrekking heeft op IDP's. Zoals reeds gesteld is verzoeker afkomstig uit Jalalabad en maakt hij niet aannemelijk dat hij problemen zal hebben om zich te integreren. Overigens met het louter verwijzen naar algemene rapporten en een algemene situatie maakt hij zijn concrete situatie niet aannemelijk.

Voor zover verzoeker stelt dat zijn familieleden omwille van financiële redenen niet meer in Jalalabad wonen, stelt de Raad dat dit hier geen afbreuk aan doet (stuk 4, gehoorverslag, p. 4). Verzoeker verklaarde immers zelf dat er buiten zijn beweerdde problemen met de Taliban geen andere redenen zijn die het voor hem moeilijk zouden maken om terug te keren (stuk 4, gehoorverslag, p. 5). Overigens merkt de Raad op dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt inzake de woonplaats van zijn familie. Zo verklaarde hij in het kader van zijn huidige asielaanvraag dat zijn familie drie maanden voor het gehoor van 13 mei 2014 verhuisd zijn naar Khewa (stuk 4, gehoorverslag, p. 4). In het kader van zijn tweede asielaanvraag verklaarde verzoeker op 17 april 2013 echter al dat zijn familie verhuisd was naar een oom in het district Surkhrood (tweede asielaanvraag, verklaring meervoudige asielaanvraag, vraag 15). Daarnaast verklaarde verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag nog een tante te hebben die woonachtig is in Jalalabad (eerste asielaanvraag, gehoorverslag, p. 10). In het kader van zijn huidige asielaanvraag ontkent verzoeker ooit gezegd te hebben dat zijn tante in Jalalabad woonde (stuk 4,

gehoorverslag, p. 5). Waar verzoeker ten slotte aan zijn verzoekschrift een beslissing tot toekenning van subsidiaire bescherming toevoegt, dient te worden opgemerkt dat elke asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen afzonderlijk wordt onderzocht. Elke asielaanvraag wordt immers individueel benaderd. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdt bij het nemen van een beslissing steeds rekening met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen aangebracht door de asielzoeker. Overigens stelt de Raad vast dat de asielzoeker in kwestie niet uit Jalalabad zelf afkomstig is, zoals verzoeker, maar uit het district Khogyani in de provincie Nangarhar. De vergelijking gaat dan ook geenszins op. De door verzoeker aan zijn verzoekschrift toegevoegde en in zijn verzoekschrift aangehaalde informatie kan de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde COI Focus dan ook niet ondergraven.

2.8. De Raad onderstreept vervolgens dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is. Overigens toont verzoeker niet aan dat het gaat om gelijke gevallen. Door louter te verwijzen naar het feit dat dat in een bepaald arrest wordt gesteld dat op basis van rapporten van UNHCR en UNAMA, rapporten die verzoeker ook aanhaalt, de verwerende partij de veiligheidssituatie in Afghanistan niet zorgvuldig inschat, toont verzoeker niet aan dat het om identiek dezelfde zaak gaat. De Raad stelt overigens vast dat uit alle stukken waarop hij vermag acht te slaan in het kader van onderhavig beroep, niet blijkt dat er in Jalalabad thans een situatie heerst van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.9. In het kader van de devolutive kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

2.10. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF